

Rudfeld: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard troede at kunne slippe udenom sin flotte Bemærkning med en Henvisning til, at naar der var saa faa Konventioner ratificeret, saa var det, fordi man ikke havde kunnet faa Lejlighed dertil. Tiden havde været for kort; altsaa, hvis blot den fornødne Tid havde været givet, vilde Ratificeringen ogsaa have fundet Sted. Jeg maa gøre det ærede Medlem Hr. Dahlgaard opmærksom paa, at han stadig væk er paa Vildspor, og hans flotte Bemærkning er værdiløs. Som bekendt var det ærede Medlem Deltager i Konferencen i Washington i 1919. Der blev paa denne Konference vedtaget 6 Konventionsudkast, og disse skulde altsaa ratificeres af samtlige Stater, det vil sige, at der skulde, hvis Kredsen om dem blev sluttet, ratificeres 342. Af disse i 1919 vedtagne Konventioner er der til Dato kun ratificeret 62, saa Forholdet stiller sig her ganske som med Hensyn til de andre, og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard er vedblivende paa Vildspor med Hensyn til sin nærmere Motivering af, at mine Oplysninger skulde være værdiløse. Der maa findes en ny Forklaring, forinden den Udtalelse, det ærede Medlem kom med, kan siges at være tilstrækkeligt dokumenteret.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Hendriksen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hendriksen: I Henhold til det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Udtalelser skulde jeg have haaret det internationale Arbejde baade ved Tonen i og Indholdet af mit Foredrag. Det forstaaer jeg ikke, og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har ikke Ret paa dette Punkt. Det forekommer mig ogsaa, man maa være noget underlig skabt for at finde nogen Haan i det, jeg har sagt, i de rent saglige Begrundelser, jeg har fremført mod de paagældende Konventioner. Og hvis det er en Haan, er det i hvert Fald en Haan, som mit Parti gør sig skyldigt i sammen med mange Lande, ogsaa Lande af meget stor Betydning.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Dahlgaard: Det ærede Medlem Hr. Rudfeld sammenlignede nu noget, som kunde sammenlignes, ved at drage disse Konventioner fra Washington frem, efter at der er gaaet en 5—6 Aar. Men man maa her ganske vist erindre, at disse Konventioner angik de allervanskeligste af alle de Spørgsmaal, som den internationale Arbejdsorganisation overhovedet kan faa at arbejde med, 8 Timers Arbejdsdagen, som selvfølgelig er det vanskeligste og det største af alle disse Spørgsmaal, og andre vidtgaaende Konventioner af samme Art. Men derfra kan man ikke slutte, at Forholdet vil blive det samme med Hensyn til alle følgende Konventioner efter det samme Antal Aars Forløb. I øvrigt er det klart, at det afgørende er det, jeg sagde i min første Tale, at vi i de enkelte Tilfælde, overfor den enkelte foreliggende Konvention, er berettigede til at se paa, hvilke andre Lande der har ratificeret, og om det er Lande med noget lignende Samfundsforhold som vort. Det er med Hensyn til de enkelte Forslag, vi maa anstille Sammenligninger, det er her, det afgørende ligger.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Rudfeld har Ordet for en kort Bemærkning.

Rudfeld: Ja, vi kunde sikkert, hvis vi blev ved at forhandle længe nok, og vi kunde samle Tingets Interesse — hvad jeg i øvrigt tvivler om —, efterhaanden naa til en Forstaaelse. Det er jo netop den Opfattelse, vi fra Venstres Side har gjort gældende, dette, at vi i hvert enkelt Tilfælde skal undersøge, hvilke særlige Forhold der kan gøre det berettiget og forsvarligt at ratificere de enkelte Konventioner. Men det var jo ikke dette, der var Understrømmen i det ærede Medlem Hr. Dahlgaards første Fremstilling; det var derimod dette — deri var han enig med Socialdemokratiet —, at med Hensyn til hele dette Ratifikationsvæsen havde vi en international Forpligtelse, som vi særlig maatte tage Hensyn til, og i samme Forbindelse nævnte det ærede Medlem Værdiløsheden af den Fremstilling, jeg havde givet. Naar det ærede Medlem endvidere vedblivende vil hævde, at det, som har medført, at de